

Men det känns nog ganska bra ändå. Det är fantastiskt kul att ha den där historiken att man faktiskt pysslat med nåt som varit kul och samtidigt skapat nåt som i alla fall är lite bestående på nåt sätt, nåt som är lite annorlunda typ, och att fortfarande ha sina vänner i bandet efter alla år. Sen är livet fullt av massa andra saker så man hinner inte fokusera så mycket och såklart har väl intresset för oss som band minskat en del, men det får man bara ta liksom. Vi tycker i alla fall det är en rolig del att ha kvar i våra liv. Sen upplever vi nog att världen/samhället blivit lite mörkare, så det har varit svårare att hitta den där lite humoristiska framtoningen vi ofta försökt oss på i våra låtar, och det kan kännas lite trist. Sen om det delvis kan bero på ålder hos oss eller om det faktiskt är mycket mer skit nu kan man ju alltid fundera på förstås.

Troligen en kombination. Jag tycker att det bästa med att åldras är att alla idiotgrejer som man gör numera är mer genomtänkta och därför vet man bättre hur man ska parera efterspelet till dem...

Touché.

Vi går vidare. 2004 kom skivan som blev startskottet på samarbetet med Second Class Kids. När ni gjorde självsläppen på 90-talet sade ni att det var skönt att sköta allt själva och ha full kontroll. Idag antar jag att ni tycker det är jävligt skönt att Pelle sköter det mesta...

Japp, tveklöst, hade nog inte hänt mycket annars är jag rädd. Han är fantastisk!

Lyriken på "Vet din pappa"-skivan var betydligt mer politisk än på de föregående. Finns det nån roligare förklaring än att ni blivit äldre, mogna och mer medvetna?

Det är nog en stor del av förklaringen, men det var också där nästan som det blev tydligare för oss 70-talister som faktiskt haft otroligt bra förutsättningar och väldigt lite att klaga på (menar

inte alla, men i alla fall vi själva och kanske många andra) att saker faktiskt började bli sämre i samhället (som vi varit inne på att det kanske blivit tydligare nu faktiskt). Innan dess hade vi nog egentligen inte behövt bry oss så mycket och skrev mest om fester och sånt. Vi tar upp lite om det där i texter på senaste skivan.

Jo, och min generation var väl den sista som fick det bättre än sina föräldrar, lite beroende på vad man väger in i begreppet. Dock, det känns som att ingen M.I.D.-skiva är komplett utan att substantivet slyna/slynor besjungs minst en gång. Vadan denna faiblesse för just det ordvalet?

Det var nog en typisk jargong i Bollnäs vid den tiden i vår åldersgrupp, och som man inte reflekterade över så som man borde gjort. Några av oss gjorde också lumpen under några av de här åren, vilket i alla fall på den tiden gjorde att man kom in i en typ av kultur och jargong som man upplevde som rätt normal då, men som kunde vara rätt sunkig.

Jag tycker visserligen att moralpanik är destruktivt i grunden och att den nutida allmänna häxjakten i offentligheten på folk som råkat använda ett obsolet ordval är jävligt obehaglig och skitnödig, men jag kan ändå inte låta bli att fråga det här: I låten "Allt är till salu" frågar ni retoriskt vad den kommersialiserade och den privata 'frivilliga' kroppsfixeringen förmedlar för kvinnoideal. Vad har ni själva förmedlat för kvinnoideal i låtar som "Fjorton år (och ingen hjärna)" och "Ågren låg brev"?

Vi har nog gjort en hel del saker som inte var speciellt lyckade och ibland riktigt ogenomtänkta. Själva såg vi kanske en annan andemening i tex Ågren, som väl egentligen var tänkt att förmedla ett tydligt självförakt och reflekterade inte över att det faktiskt förmedlade mycket annat också. Vi har väl ibland haft en grundtanke att belysa nån slags samhällsproblem men i praktiken har det blivit nåt som skuldbelägger åt helt fel håll liksom. Fan, en del saker kan man verkligen ångra, det är bara att erkänna.

